

Lieve familie en vrienden van Ben,

Heel fijn dat jullie zijn gekomen om van Ben afscheid te nemen. Ben zou nu tevreden de zaal inkijken bij het zien van jullie allemaal. Stiekem zou hij aan het tellen zijn hoeveel mensen er nu zijn.

Jullie hebben allemaal van Ben zelf gehoord en in zijn blogs kunnen lezen hoe hij de tijd na de diagnose van galweganker heeft ervaren. Ben was uitgesproken over welke medische stappen hij nog wel en niet wilde zetten. Ben had één grote wens: hij wilde bij volle bewustzijn thuis sterven, met Dorine erbij.

Dorine heeft mij gevraagd om aan jullie te vertellen hoe de gezondheid van Ben de laatste 1,5 week is verlopen. Ben hield niet van lang afscheid nemen daarom zal ik het proberen zo kort mogelijk weer te geven. Zijn eigen afscheid heeft trouwens behoorlijk lang geduurd gelukkig. Ben heeft het verloop van de laatste dagen nog opgeschreven en verwerkt in zijn blogs. Hij vond het belangrijk dat het tot het laatste moment vastgelegd werd zodat andere mensen hier weer van konden leren. Hij schreef: "Het leek allemaal vrij zeker, maar de loop der dingen is toch weer anders dan gedacht. En niet een beetje, maar echt enorm". Ik heb Ben zijn Blogs gebruikt als houvast voor deze samenvatting.

Donderavond 8 september was Dorine naar haar orkest gegaan om altviool te spelen. Vanaf 21.30 uur lukte het vioolspelen niet meer goed en kreeg ze een naar gevoel over zich. Ze reed naar huis en zag gelukkig dat het licht binnen brandde. Ben was erg benauwd, en had veel pijn op de borst. Hij dacht aan hartfalen en dacht dat hij die avond zou overlijden. Dorine belde mij op en ik ben meteen naar Sneek gereden.

Op vrijdag kwam de huisarts en zondag zou de euthanasie gaan plaatsvinden. Hij kreeg verschillende medicaties extra en knapte op vrijdag toch weer geleidelijk aan wat op.

Toen de huisarts op zaterdag de euthanasie wilde komen bespreken zat Ben op zijn praatstoel. De omstandigheden waren zo anders dan op vrijdagochtend dat de euthanasie werd uitgesteld. Wat een opluchting bij Dorine en Ben, we zijn meteen een feestje gaan vieren in de boot met Pieter sr en Felice. Zingend en blij zijn wij over het Sneekmeer gevaren. Ik heb deze mooie laatste foto van Ben in de boot gemaakt.

Helaas had Ben de volgende dag enorme pijn bij de lever. Ook kon Ben al een tijdje niets meer eten en drinken en dat is niks voor Ben. Hij viel ook steeds in slaap. 's Avonds had hij

een wakker moment en heeft hij met Felice en buurvrouw Linda nog een snapchat account gemaakt met een poppetje in een rolstoel. We hadden enorme lol.

Op maandag zaten we heerlijk met Pieter sr en Siebe op het terras te luisteren naar de afspeellijst van Ben. "Het is te mooi weer om binnen te sterven", zegt Ben vrolijk. De huisarts heeft de Thuiszorg ingeschakeld en de dosis morfine aangepast. Ze overleggen over de mogelijkheid om een nieuwe datum te plannen voor euthanasie. Het palliatieve team wordt erbij betrokken, de scanarts geraadpleegd en intervisie wordt toegepast om de toetsing van de euthanasie goed te checken. Dat is logisch want het lijkt er erg op dat Ben twijfel heeft over de euthanasie. Het is wat Ben betreft geen twijfel maar wel een timingsprobleem.

Op dinsdag komt de huisarts weer. We horen dat na toetsing de euthanasie vrijdag kan plaatsvinden. Wederom is iedereen opgelucht. 's Nachts heeft Ben nog een boek gesigneerd voor Martin de thuiszorgmedewerker omdat hij zo aardig was.

Nadat duidelijk was dat de euthanasie op vrijdag 16 september zou plaatsvinden, kwamen Jon en René langs op woensdag. Hij 'plande' ze na elkaar. Maar ook van deze planning kwam niks terecht, omdat geheel onverwacht mijn broer Reinier een afscheidsserenade kwam brengen. Ben belde Jon op en hij kwam ook meteen om het optreden te zien. Buiten op het gras hebben Dorine en Ben een klein liefdesdansje gemaakt. Ben vond het uitermate gezellig en genoot er van.

In de avond verslechterde Ben en zag Martin, de thuiszorgmedewerker, Ben en vertelde dat Ben in de stervensfase zat. Hij wilde naast de inmiddels gebruikelijke medicatie een slaapmiddel geven. Om het beste resultaat te geven in de pijnbestrijding. De kans dat Ben niet meer zou ontwaken werd als hoog ingeschat. Ben heeft afscheid genomen om 00.00 uur 's nachts van verschillende familieleden. Behalve met zijn zus, zij sliep al. Dus hij stuurde een app "Als je me nog wil horen dan moet dat nu. Ik haal morgen waarschijnlijk niet."

Om drie uur 's nachts kwam Martin weer langs. Van de koude hand schrok Ben geïrriteerd wakker. Ben zei "Waarom maak je me nu wakker?" Hij keek naar verbaasde ogen dat hij nog leefde. Ben kreeg nog een beetje morfine erbij. Hij sliep tot vijf uur. Hij schrok van het telefoongerinkel van zijn zus. Ben zei: "Verdorie weer gestoord terwijl ik zo lekker sliep", maar ze moesten er allebei vreselijk om lachen. Ik werd er ook wakker van en ging naar beneden. Ben zat weer rechtop in bed. Dorine en ik lachten hard mee.

Al om zeven uur is Ben weer wakker en maakt toch maar weer een 'tussenblog' Het voelde als een grote repetitie. Neef Siebe maakte de vergelijking van de eindfase met een stuiterbal. Begint hoog met stuiteren totdat hij uit gestuiterd is. Zo grillig was het verloop van de gezondheid van Ben. Siebe speelde 's avonds op de basgitaar. We hebben het over het leven na de dood gehad het leek Ben te druk worden boven als dat echt zo zou zijn. Hij geloofde er niet zo in.

Vrijdagmorgen 16 september, de ochtend van de euthanasie was Ben zo blij dat hij de euthanasie had gehaald. Toen de huisarts binnenkwam en vroeg aan Ben hoe hij zich voelde zei hij met een glimlach “ik voel mij gedragen”. In zijn favoriete stoel is Ben ontspannen overleden.

Ben heeft tot het laatste moment alle reacties op zijn blogs gelezen. Ook alle hartverwarmende appjes waardeerde hij enorm. Af en toe had hij weer grappige uitspraken zoals: “iedereen wenst mij een goede reis maar ik ben de enige die hier blijft”.

Ben ik ga je vreselijk missen!